

ВАСКО ДЕЛЕВ
ХУДОЖНИКЪТ

chitanka.info

Клаус се приготвяше. Беше радостен. Та това е последният ден от пребиваването му на Земята. Събираше многобройните платна из стаята, четки, картони, смачкани туби, бои — всичко което трябва да има в ателието на един художник. Увлечен в работата той не забеляза, че от няколко секунди вече върху лявата му ръка пулсираше червена светлина. Погледна градуираната лампичка и се сепна. Още десет секунди и енергията за подържане на външния му лик се изчерпваше. Ако иска да остане все още човек, трябва да глътне поредната порция КЕЗУП (концентрирана енергия за универсално ползване).

„Какво от това?“ — си каза Клаус. — „Аз съм в собствения си дом“.

Наведе се да вземе поредната картина и се чу тихо съскане. Клаус се сбръчка като найлонова играчка, хвърлена в огъня, и изчезна. Десетте секунди бяха изминали. Там, където бяха стъпили краката му, сега се люлееше нещо пихтиесто, лепкаво и неприятно за гледане. Клаус бе заел нормалния си вид. Сега беше хиляди пъти по-подвижен. Носеше се като вихър из стаята. Вещите, които му бяха необходими, заемаха бързо местата си пред екрана на „антимата“. Трябваша му още няколко минути за да прибере всичко. Тогава чу потропване и нечии стъпки в коридора. Ужас! Той се залетя към контейнера с „КЕЗУП“ и в бързината глътна не една, а две порции.

Клаус изплува отново в човешкия си вид. В този момент вратата се отвори.

— Клаус, тук ли си мързеливецо? — попита спокойно влезият.

— Да. Кой ме търси? — попита ужасен Клаус като дръпна завесата.

— Ха-ха-ха — засмя се ниско и гърлено Лестър. — Защо имаш толкова изплашен вид бе, човече? Да-а-а. Знаем. Аз съм първият човек, който от толкова години идва в твоя дом нали? И това те смути малко. Нищо. Знаеш ли? Впрочем и аз нямаше да дойда ако не стана така... Слушай, довечера ще те снимат по телевизията. Сутринта идваха при мен няколко дългокраки „бобърчета“ и пожелаха за някакво си там предаване за изкуството да снимали и известния художник Клаус Бурке. Трябва да кажеш няколко думи за себе си и... да рисуваш. Искали „бобърчетата“ да хванат твореца в момент на творчество. Каква нелепа идея, а Клаус?

В същото време Клаус стоеше като гипсиран. Мисълта му работеше с пълен капацитет. „Това е невъзможно. Това значи провал. Няколко часа преди да си заmine, телевизията да предаде на хиляди зрители неговия истински образ. Кошмар. Защото машината няма психополе, което той да улови. Камерата щеше да заснеме не въображаемия Клаус — човека, а една неприятна пихтиеста маса. Трябва да се направи нещо.“

Лестър, който ровеше из картините му, отново се обади:

— Слушай, Клаус, кажи ми тайната на тази работа. С какво си чистиш така добре четките за рисуване. Като че ли никога не са виждали боя. И хайде да ми покажеш някое незавършено платно. Тук виждам само готови картини и празни бели платна. По тях няма и капчица боя.

— Лестър, тая, с телевизията няма да стане — каза Клаус.

— Ами, не си въобразявай такова нещо. „Бобърчетата“ са още в кабинета ми и чакат резултата. Разправяй се с тях. Аз си отивам. Извинявай за безпокойството и — знаеш за довечера, нали? Ела в студиото. Там има всичко — платна, бои, четки.

Лестър затръшна вратата и стъпките му отново отеконаха в коридора. Чак сега Клаус разбра сериозността на положението. Беше дал много поводи за съмнение на Лестър. Държанието, празните платна и чистите четки, уплахата! Това не е малко. Реши да действува бързо. Набра номера на Лестър по телефона. В слушалката чу приятно, нежно гласче. „Сигурно е някое от «бобърчетата»“ — помисли Клаус и започна дълъг, неприятен разговор. Най-накрая приятното гласче се разсърди, каза няколко по-остри думи и Клаус се отърва само с обещанието да нарисува една картина специално за тях. Затвори телефона и се отправи към „антимата“. Каква прекрасна машинка! Само с помощта на един лъч превръщаше всякаква материя в няколко пращинки. Клаус не искаше да остави никакви следи от себе си и затова унищожи всичко, като зареди машината с една порция КЕЗУП и прекара лъча по струпаните пред екрана картини и вещи. Отпусна се малко, защото видя, че почти всичко е готово. Тогава разбра грешката си. В контейнера имаше само три порция енергия. Толкова му бяха необходими за хранване на кораба, с който щеше да се прибере на „междинната“. А трябваше и да предупреди своите, че се връща. А трябваше и да унищожи и последното платно, което още не беше

направил. За всичко беше необходима енергия. Откъде? Взе трите зарядни порции и ги сложи в зарядното устройство на кораба. След това се върна и потърси някакво платно. Нямаше. Всичко беше унищожил. Тогава взе стъклото, което стоеше на масичката и го изправи пред себе си. Изтиска няколкото останали туби боя на един лист и се замисли със затворени очи. Представи си, че се е завърнал вече. Намира се сред свои. Почувствува някакво гъделичкане и тихия шум на боята, която, изтласкана от силните мозъчни полета, се разстилаше върху стъклото. Отвори очи, но не погледна към картината, а се обърна и отиде в кораба.

Там направи това, което никога не беше правил. Наруши четиринадесета точка от междупланетния закон. Разпечата резервните бутилки енергия. Те бяха пет и трябваше да се използват само в случай на авария. Взе една и я пъкна в „антимата“. Нагласи регулиращото устройство на четиридесет и осем часа, събра последните използвани от него неща пред екрана на „антимата“ и отлетя.

На другия ден две дългокраки „бобърчета“ посетиха дома му и взеха картината.

След две денонощия „антиматът“ щеше да потърси със своя лъч картината, но тя нямаше да е там. Резултатът — унищожени последните неща, до които се бе докосвал Клаус и едва изрязана като геврек стена. Лъчът потърси и по-далече така необходимата му картина. Не успя.

* * *

Шестнадесет години по-късно един смахнат физик отиде на изложба. Разглеждайки картините той видя и тази на Клаус. Тя представляваше пустинен пейзаж, сред който се извисяваше кула, а в дъното няколко размацани пихтиести тела. Физикът си помисли за миг: „Дали не изглеждат така разумните същества на някоя друга планета?“ За съжаление мисълта му си остана само негова.

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 161/1978

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.